

[Ømann.]

tilbage etablerede ordning er skiftet, først og fremmest fordi renteniveauet er skiftet; dette har sat en spiral i gang, som har forstærket de uheldige virkninger. Nej, det er ikke folketinget, der direkte har vedtaget denne urimelige ordning, så sandt som ingen turde være fremkommet med et forslag, der ville indebære de nuværende virkninger; hvis han da skulle håbe på, at tinget ville tro, at han havde sin fornuft i behold. Men når nu tinget bliver gjort opmærksom på, at miseren eksisterer — og jeg har indtrykket af, at lovforslaget har haft denne virkning — ja, så mener jeg, at tinget påtager sig akkurat samme ansvar, som hvis det direkte havde foreslået og gennemført en sådan lovgivning, ved at opretholde den rådende tilstand.

Jeg synes, det kunne være meget sjovt at vise, hvor grotesk et lovforslag skulle være formuleret, hvis det skulle fremkalde den nuværende retstilstand. § 1 skulle vel forklare, at mindre kapitalstærke medborgere, som betaler deres boligudgift i form af husleje, intet kan fratække ved opgørelsen af deres skattepligtige indkomst, og der bør retfærdigvis tilføjes, at de får et boligtilskud, som aftrappes med indtægtens størrelse. Men dernæst må lovforslaget sige, at når man midler til at erhverve sig et hus, så opnår man statsstøtte i form af et fradrag i den personlige indkomstskat, og denne statsstøtte er sat i forhold til rentebetalingen på gælden i huset; stor gæld giver stor støtte, og lille gæld giver lille støtte, og hvis gælden er urimelig lille, får man en straffeskat. Og da det er gældens absolutte størrelse, der er afgørende, ja, så er det naturligt, at der gives stor støtte til en kostbar villa og lille støtte til et beskedent parcelhus. Det er dog en åbenbar urimelig social virkning, som ingen turde fremkomme med i et selvstændigt lovforslag. Da støtten endvidere, som det også er blevet nævnt her, gives i form af et fradrag i indkomsten, er det desværre en konsekvens af vor progressive indkomstskat, at man for samme hus får desto større statsstøtte, jo mere velhavende man er.

Det bør vel endvidere anføres — om ikke andet, så i bemærkningerne til et sådant lovforslag — at da sælgerne af parcelhuse er blevet klar over denne skattemæssige sammenhæng, ja, så kan man ikke regne med,

at det er beboerne eller køberne af parcelhuse, der nyder godt af statsstøtten. Det må formodes, at størstedelen af denne kapitaliseres og indbygges i husets anskaffelsespris og kommer helt andre befolkningsgrupper til gode end de grupper, som skal bo i de pågældende huse. Bemærkningerne måtte vel også indeholde noget om, at folketinget anser en sådan virkning for rigtig og retfærdig, også selv om prisdannelsen for parcelhuse derved bliver ude af takt med produktionsomkostningerne, og at en rationalisering af byggeprocessen og enhver konkurrence inden for parcelhusbyggebranchen derved udelukkes, og det smitter jo igen af på konkurrenceforholdene i det samlede byggeri. Folketinget måtte også vedgå, at såvel byggeomkostninger som grundpriser tvinges i vejret ved den eksisterende ordning. Man kunne sige, at man ville modvirke dette ved afskaffelse af særlig indkomstskat på parcelhuse, som man jo har gjort det; derved fremkommer der et provenutab, og om det måtte man så sige, at det kunne sagtens bæres af lejerne, for de er jo mange flere.

Statsstøtten fremkalder et stort udbud af og en stor efterspørgsel efter parcelhuse, som i en boligfattig tid er en samfundsmæssig dyr løsning af boligproblemet, sådan som prisdannelsen nu engang er for parcelhuse, og der lægges herved stort beslag på obligationsmarkedet. Den herved fremkomne rentestigning og det tilsvarende kursfald imødegås ved Nationalbankens opkøb af obligationer, og den herved fremkomne udpumpning af købekraft imødegås ved højere skatter. Så kan man sige: ja men der er retfærdighed i det, for de skal til gengæld betales ikke alene af lejerne, men også af parcelhusejerne. Altså er der en række af urimelige virkninger af den skatteordning, vi for øjeblikket har.

Jeg vil gerne slå fast, at SF går ind for parcelhuset som boligform. Vi ønsker at give stadig flere medborgere adgang til at vælge denne boligform som et værdifuldt alternativ til etagelejligheder og som et alternativ, der kan fremtvinge en forbedring af etageboligerne. Men for at dette skal kunne ske, ja, så må der sættes en stopper for kapitaliseringen af statsstøtten, så den ikke kommer spekulanten til gode. Der må skabes muligheder for en langt hårdere konkur-